1 Mandatarul își poate substitui un terț:

A. numai dacă mandantul l-a autorizat în mod expres să își substituie o altă persoană în executarea în tot sau în parte a mandatului;

B. dacă împrejurări neprevăzute îl împiedică să aducă la îndeplinire mandatul și îl înștiințează de îndată pe mandant cu privire la substituire;

C. numai dacă se poate prezuma absolut că mandantul ar fi aprobat substituirea dacă ar fi cunoscut împrejurările care o justifică.

2 În materia divorţului:

A. în caz de divorţ prin acord, instanţa poate dispune obligarea pârâtului la plata către reclamant a prestaţiei compensatorii, în cazul în care din probe rezultă că divorţul ar crea un dezechilibru semnificativ în condiţiile de viaţă ale reclamantului;

B. instanţa se pronunţă din oficiu cu privire la raporturile dintre părinţii divorţaţi şi minor, chiar dacă acesta a dobândit capacitatea de exerciţiu anticipată;

C. dispoziţiile din hotărârea judecătorească privitoare la raporturile dintre părinţi şi copii pot fi schimbate de instanţa de tutelă în cazul schimbării împrejurărilor.

3 În jurisprudenţa sa, CJUE a reţinut că:

A. din cerinţele inerente protecţiei drepturilor persoanelor particulare care se bazează pe dreptul comunitar, decurge că acestea trebuie să aibă posibilitatea de a obţine în faţa unei instanţe naţionale repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea acestor drepturi în urma unei hotărâri a unei instanţe de prim grad de jurisdicţie;

B. art. 7 lit. f din Directiva 95/46 se opune ca un stat membru să excludă în mod categoric şi generalizat posibilitatea ca anumite categorii de date cu caracter personal să fie prelucrate, fără a permite o ponderare a drepturilor şi intereselor opuse în cauză într-un anumit caz;

C. în ceea ce priveşte art. 24 pct. 1 din Regulamentul 1215/2012, care prevede o competenţă exclusivă a instanţelor din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul, în materie de drepturi reale imobiliare, sau de închiriere a unor imobile, această competenţă cuprinde toate acţiunile care privesc drepturi reale imobiliare.

4 În materia sublocațiunii:

A. sublocațiunea este interzisă în cazul în care prin contract valabil încheiat părțile au exclus cesiunea;

B. în cazul neplății chiriei în temeiul contractului de locațiune încheiat la data de 01.09.2010, locatorul îl poate urmări pe sublocatar până la concurența chiriei pe care acesta o datorează locatarului principal dacă contractul de sublocațiune s-a încheiat la data de 01.10.2012;

C. întotdeauna locatarul poate încheia un contract de sublocațiune, total sau parțial, cu privire la un bun mobil sau imobil, dacă această facultate nu i-a fost interzisă în mod expres.

5 În materia Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în jurisprudenţa Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a stabilit că:

A. în cadrul unei acțiuni în răspundere civilă delictuală, în care se solicită acoperirea prejudiciului reprezentat de diferența dintre valoarea imobilului stabilită într-un litigiu civil, având ca obiect acțiune în revendicare și cea stabilită de Secretariatul Comisiei Naționale conform art.21 alin.6 din Legea nr.165/2015, prevalează dispozițiile dreptului comun, reprezentat de art.1348 Cod civil;

B. în situaţia în care, au optat pentru restituirea imobilului, în procedura specială de reparaţie, foștii proprietari sau moștenitorii acestora dobândesc calitatea de proprietari, cu efect retroactiv, indiferent de data dispoziţiei de restituire;

C. în principiu este admisibilă o acțiune de drept comun, având ca obiect plata despăgubirilor pentru lipsa de folosință a unui imobil preluat în mod abuziv de stat, de vreme ce această conduită nu a fost interzisă expres în conţinutul legii speciale, însă fapta ilicită ce poate fi analizată în contextul Legii nr.10/2001 nu este reprezentată de privarea fostului proprietar de dreptul de proprietate asupra imobilului, ci de conduita Statului Român în procedura de soluţionare a notificării.

6 Vânzătorul:

A. garantează întotdeauna contra viciilor ascunse;

B. este obligat să restituie cumpărătorului, în parte, prețul și cheltuielile făcute cu prilejul vânzării atunci când, în temeiul garanției contra viciilor cumpărătorul a obținut reducerea corespunzătoare a prețului;

C. are dreptul să obțină numai rezoluțiunea contractului și daune-interese, dacă cumpărătorul nu a plătit prețul la termenul convenit prin contract.

7 Este indivizibilă:

A. obligația persoanelor care răspund împreună pentru comiterea unei fapte prejudiciabile în temeiul răspunderii civile delictuale;

B. obligația de a executa prin echivalent o obligație indivizibilă;

C. obligația de garanție contra evicțiunii între debitori.

8 În jurisprudența sa Curtea Constituțională a României a reținut că:

A. principiul neretroactivității legii civile este de rang constituțional și are o valoare absolută, în sensul că legiuitorul nu poate institui nicio derogare, și semnifică faptul că legea civilă se aplică tuturor situațiilor juridice născute după intrarea ei în vigoare, precum și situațiilor juridice trecute, consumate (facta praeterita);

B. potrivit principiului aplicării imediate a legii noi, de la data intrării în vigoare acesteia, ea se aplică tuturor actelor, faptelor și situațiilor juridice viitoare (facta futura), actelor, faptelor și situațiilor juridice în curs de constituire, modificare sau stingere începând cu această dată, precum și efectelor viitoare ale unor situații juridice anterior născute, dar consumate la data intrării în vigoare a legii noi (facta pendentia);

C. excepția instituită de legiuitor de la principiul aplicării imediate a legii noi, reprezentată de regimul juridic diferit aplicabil efectelor generate de antecontracte în formă autentică, încheiate anterior intrării în vigoare a legii noi, este de natură a genera o situație privilegiată în privința dreptului de creanță al persoanelor care au încheiate astfel de antecontracte în formă autentică, contrară exigențelor principiului constituțional al egalității în fața legii în componenta sa referitoare la interzicerea privilegiilor coroborat cu cel al garantării și ocrotirii egale a dreptului de proprietate privată.

9 În materia exercitării autorităţii părinteşti:

A. prezumţia de mandat tacit reciproc între părinţi este aplicabilă, faţă de terţii de bună-credinţă, în cazul actelor curente pentru exercitarea drepturilor şi îndeplinirea îndatoririlor părinteşti, încheiate de unul dintre părinţi, după data de 1.10.2011;

B. prezumţia de mandat tacit reciproc între părinţi este aplicabilă, faţă din oricare dintre terţi, în cazul actelor curente pentru exercitarea drepturilor şi îndeplinirea îndatoririlor părinteşti, încheiate de unul dintre părinţi, după data de 1.10.2011;

C. prezumţia de mandat tacit reciproc între părinţi este aplicabilă, faţă de terţi, în cazul actelor curente încheiate de unul dintre părinţi, pentru exercitarea drepturilor şi îndeplinirea îndatoririlor părinteşti, şi în cazul căsătoriilor în fiinţă la data intrării în vigoare a Codului civil.

10 Sunt imprescriptibile extinctiv:

A. acţiunea confesorie de superficie, acţiunea negatorie;

B. acţiunea în prestaţie tabulară îndreptată împotriva terţului dobânditor înscris anterior în cartea funciară;

C. acţiunea în radierea din cartea funciară a unui drept concurent sau în acordarea rangului preferenţial.

11 Nu este nedemn de a moșteni:

A. fiul, condamnat penal pentru săvârșirea unei infracțiuni cu intenția de a-l ucide pe tatăl său, dacă ulterior comiterii faptei, prin legat, tatăl i-a lăsat moștenire fiului condamnat un bun imobil;

B. descendentul condamnat penal pentru săvârșirea, înainte de deschiderea moștenirii, a unei infracțiuni cu intenția de a-l ucide pe un alt descendent care, dacă moștenirea ar fi fost deschisă la data săvârșirii faptei, ar fi restrâns vocația la moștenire a făptuitorului;

C. persoana condamnată penal pentru săvârșirea unei infracțiuni din culpă, împotriva celui care lasă moştenirea a unor fapte care au avut ca urmare moartea autorului.

12 Cu privire la aplicarea, în cazul locului de muncă, a art. 10 din Convenţie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reţinut că:

A. semnalarea, de către un angajat din sectorul public, a unor fapte de încălcare a legii la locul de muncă, trebuie, în toate cazurile, să beneficieze de protecţie;

B. poate fi necesar să beneficieze de protecţie angajatul sau funcţionarul public, în cazul în care este singura persoana, ori face parte dintr-o categorie restrânsă de persoane, care ştie ce se întâmplă la locul de muncă şi, astfel, este cea în măsură să acţioneze în interes public, alertând angajatorul sau publicul larg;

C. angajatul care are obligaţia de loialitate, comportament rezervat şi discreţie faţă de angajator nu poate beneficia de protecţia art. 10 din Convenţie.

13 În materia erorii, viciu de consimţământ:

A. eroarea de drept atrage anularea contractului atunci când priveşte o normă juridică determinată, potrivit voinţei părţilor, pentru încheierea contractului, normă de drept care este accesibilă şi previzibilă;

B. eroarea nu este esenţială dacă poartă asupra unei calităţi a obiectului prestaţiei;

C. contractul nu poate fi anulat dacă faptul asupra căruia a purtat eroarea putea fi, după împrejurări, cunoscut cu diligenţe rezonabile.

14 În materia clauzei de inalienabilitate:

A. înstrăinătorul poate să ceară anularea actului de înstrăinare subsecvent, încheiat cu nerespectarea clauzei de inalienabilitate;

B. atât înstrăinătorul, cât şi terţul, dacă inalienabilitatea a fost stipulată în favoarea acestuia, pot să ceară rezoluţiunea contractului în cazul încălcării clauzei de inalienabilitate de către dobânditor;

C. inalienabilitatea instituită prin testament opreşte transmiterea bunului pe cale de succesiune.

15 Dreptul de folosință cu titlu gratuit corespunzător dreptului de proprietate publică:

A. este apărat, de către titular, pe calea acțiunii confesorii;

B. se poate constitui prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean sau, după caz, a consiliului local, iar exercitarea sa este controlată numai de Guvern și de consiliul județean;

C. se acordă, asupra bunurilor proprietate publică, pe termen limitat, în favoarea instituțiilor publice.

16 Pot fi atacate pentru leziune:

A. contractele aleatorii;

B. contractele comutative;

C. contractele cu titlu gratuit.

17 Soţul supravieţuitor:

A. are o cotă de jumătate din moştenire, dacă vine în concurs cu ascendenţii şi colateralii privilegiaţi;

B. îl moşteneşte pe soţul decedat, dacă hotărârea de divorţ a rămas definitivă după data deschiderii succesiunii;

C. are o cotă de o treime din moştenire, dacă vine în concurs cu descendenţii defunctului.

18 În materia dreptului de trecere, acţiunea în despăgubire pe care o are proprietarul fondului aservit împotriva proprietarului fondului dominant:

A. este imprescriptibilă, deoarece dreptul de trecere este imprescriptibil;

B. termenul general de prescripţie începe să curgă din momentul în care fondul dominant dobândeşte un alt acces la calea publică;

C. termenul general de prescripţie începe să curgă din momentul în care a fost stabilit dreptul de trecere.

19 În materia contractului de vânzare:

A. vânzarea făcută pe un preț nedeterminat prin contract este valabilă, atât timp cât părțile au convenit asupra unei modalități de determinare a prețului, la un moment ulterior oarecare și care necesită un nou acord de voință al părților;

B. clauzele îndoielnice se interpretează întotdeauna în favoarea cumpărătorului;

C. vânzarea pe încercate este o vânzare sub condiție suspensivă.

20 În materia servituţilor:

A. servitutea de a lua apă din fântâna situată pe fondul altui proprietar este necontinuă, pozitivă şi aparentă;

B. servituţile negative pot fi dobândite şi prin uzucapiune extratabulară;

C. acţiunea confesorie de servitute se prescrie în termenul general de 3 ani.

21 Se poate dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, o singură dată, atunci când:

A. instanța de apel constată că prima instanță a fost necompetentă, iar excepția necompetenței materiale de ordine publică a fost invocată de pârât la al doilea termen de judecată la care a fost legal citat;

B. curtea de apel în soluționarea recursului constată că tribunalul, în mod eronat, a respins apelul ca tardiv, chiar dacă recurentul solicită anularea deciziei recurate, admiterea apelului și evocarea cauzei pe fond;

C. instanța de apel constată că în mod eronat prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale active, iar apelantul a solicitat admiterea apelului, anularea sentinței şi admiterea acțiunii, în timp ce intimatul nu a exprimat nicio poziție procesuală.

22 Referitor la autoritatea de lucru judecat:

A. pârâtul nu poate opune reclamantului lucrul judecat într-un litigiu anterior ce are legătură cu procesul în curs, atâta vreme cât cel dintâi s-a purtat între reclamant şi o altă persoană;

B. hotărârea atacată cu contestaţie în anulare se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie până ce va fi înlocuită cu altă hotărâre;

C. în cazul admiterii excepţiei autorităţii de lucru judecat, invocată din oficiu în apel, părţii ce a exercitat calea de atac îi poate fi creată o situaţie mai rea decât cea stabilită prin hotărârea primei instanţe.

23 În materia nulității actelor de procedură:

A. nulitatea absolută poate fi invocată din oficiu la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau la termenul de judecată imediat următor și înainte de a se formula concluzii pe fond;

B. nulitatea expresă condiționată poate fi înlăturată prin refacerea actului de procedură cu respectarea tuturor condițiilor legale;

C. nulitatea poate fi acoperită chiar dacă a intervenit decăderea ori o altă sancțiune procedurală.

24 Ordinea corectă de soluţionare a excepţiilor este:

A. excepţia nelegalei compuneri, excepţia inadmisibilităţii căii de atac, excepţia lipsei de interes în exercitarea căii de atac;

B. excepţia nelegalei compuneri, excepţia lipsei lipsei de interes în exercitarea căii de atac, excepţia inadmisibilităţii căii de atac;

C. excepţia inadmisibilităţii căii de atac, excepţia lipsei de interes în exercitarea căii de atac, excepţia nelegalei compuneri.

25 Renunţarea la calea de atac în faţa primei instanţe:

A. nu poate fi efectuată printr-un înscris autentic;

B. poate fi efectuată în mod tacit;

C. poate fi efectuată de către avocatul părţii, prezent la pronunţarea hotărârii, dacă acesta este împuternicit în mod expres în acest sens.

26 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

A. pentru a determina dacă, în aplicarea articolului 16 din Regulamentul nr.1393/2007, noțiunea „act extrajudiciar” cuprinde doar actele întocmite sau certificate, în lipsa unei proceduri judiciare, de o autoritate publică sau de un funcționar public ori dacă se extinde până la a cuprinde și actele private, este necesar să se țină seama, în conformitate cu o jurisprudență constantă, de contextul articolului 16 menționat și de obiectivele urmărite de acest regulament, precum și, dacă este cazul, de geneza sa;

B. noțiunea de „act extrajudiciar” prevăzută de Regulamentul nr.1393/2007, trebuie considerată o noțiune autonomă de drept al Uniunii, astfel că trebuie să primească o accepțiune largă, însă limitată numai la actele autentice sau sub semnătură privată, intervenite în cadrul unei proceduri judiciare;

C. noțiunea „act extrajudiciar”, în sensul articolului 16 din Regulamentul nr.1393/2007, trebuie interpretată ca incluzând documentele întocmite sau certificate de o autoritate publică sau de un funcționar public, nu și actele sub semnătură privată a căror transmitere formală către destinatarul lor care locuiește în străinătate este necesară pentru exercitarea, pentru dovada sau pentru garantarea unui drept sau a unei pretenții juridice în materie civilă sau comercială.

27 Revizuirea este admisibilă atunci când:

A. acțiunea în pretenţii formulată de reclamant a fost respinsă în urma admiterii excepției lipsei calității procesuale active, iar acesta prezintă înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică, care îi dovedeau calitatea de creditor;

B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, indiferent dacă continuă să se mai producă consecințele grave ale respectivei încălcări;

C. acțiunea în revendicare formulată de reclamant a fost respinsă în urma admiterii excepției lipsei calității procesuale active, iar acesta dovedește că a fost împiedicat să se înfățișeze la judecată și să încunoștințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa.

28 Acţiunea prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri care să ţină loc de act de vânzare-cumpărare a unui imobil, atunci când părţile nu au determinat prin antecontract locul executării obligaţiei este de competenţa teritorială a instanţei în a cărei circumscripţie:

A. are domiciliul pârâtul;

B. este situat imobilul;

C. are domiciliul reclamantul.

29 Avocatul care l-a reprezentat pe reclamant la judecarea procesului de primă instanţă a declarat apel împotriva hotărârii pronunţate, fără a depune o nouă împuternicire pentru susţinerea căii de atac. În apel, procedura de citare cu reclamantul este legal îndeplinită:

A. când s-a dispus citarea reclamantului la domiciliul acestuia;

B. chiar dacă nu s-a dispus citarea reclamantului, acesta având obligaţia de a urmări desfăşurarea procesului;

C. când s-a dispus citarea prin publicitate.

30 Într-un proces introdus pe rolul instanţei la data de 11.03.2019, apelul declarat împotriva sentinţei de fond, trimis prin poştă, este făcut cu depăşirea termenului de apel dacă:

A. este trimis, în ultima zi a termenului de apel, după ora la care activitatea instanţei încetează în mod legal;

B. un exemplar este trimis prin fax, în ultima zi a termenului de apel;

C. a fost depus la oficiul poştal a doua zi după împlinirea termenului.

31 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României, cu privire la textele legale care reglementează obligativitatea reprezentării și asistării părților prin avocat, în calea de atac a recursului, respectiv obligativitatea redactării cererii de recurs, precum și exercitarea și susținerea recursului numai prin avocat, a reținut că:

A. scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației persoanelor fizice de a fi asistate sau reprezentate de avocat la redactarea cererii și motivelor de recurs, precum și în exercitarea acestuia, nu a fost unul legitim;

B. opțiunea legiuitorului pentru măsura reprezentării și asistării de avocat în etapa recursului nu a fost necesară pentru atingerea scopului urmărit;

C. această măsură, astfel cum a fost reglementată, nu apare ca fiind proporțională cu scopul legitim urmărit, din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual.

32 Împotriva hotărârii judecătoreşti prin care a fost admisă o cerere de refuz a executării în România a unei hotărâri judecătorești pronunțată în Franța, în materie civilă și comercială, potrivit dispozițiilor Regulamentului (UE) 1215/2012, partea interesată poate formula:

A. apel, care este de competența tribunalului;

B. apel, care este de competența curții de apel;

C. recurs, care este de competența curții de apel.

33 Termenul pentru exercitarea căii de atac:

A. curge întotdeauna de la pronunțarea sau comunicarea hotărârii de către instanța care a pronunțat respectiva hotărâre;

B. este un termen legal, imperativ;

C. se calculează, de regulă, pe zile calendaristice.

34 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. reglementarea privind termenele care trebuie respectate pentru a formula un recurs are ca scop să asigure o bună administrare a justiţiei şi respectarea, în special, a principiului securităţii juridice şi că persoanele în cauză trebuie să se aştepte ca aceste norme să fie aplicate, însă reglementarea în cauză sau aplicarea acesteia nu trebuie să împiedice justiţiabilul să se prevaleze de o cale de atac disponibilă;

B. în analiza cererilor care îi sunt adresate se poate oricând substitui instanţelor interne, chiar dacă le revine în primul rând autorităţilor naţionale, în special instanţelor, obligaţia de a interpreta legislaţia internă;

C. în situația în care un reclamant dispune eventual de mai multe căi de atac efective este obligat să parcurgă toate aceste proceduri anterior sesizării Curții.

35 În cazul unei cereri evaluabile în bani, înregistrată pe rolul tribunalului, micşorarea de către reclamant a cuantumului pretenţiilor, la primul termen de judecată, de la 500.000 lei la 100.000 lei, determină:

A. declinarea competenţei materiale în favoarea judecătoriei în raport de valoarea modificată a pretenţiilor;

B. declinarea competenţei materiale în favoarea judecătoriei apreciindu-se că este vorba despre o cerere de plată parţială;

C. păstrarea competenţei tribunalului.

36 În jursiprundeţa sa, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a stabilit că în cazul strămutării repetate a judecăţii acţiunii de fond, instanţa competentă teritorial să judece cererea de ordonanţă preşedinţială în legătură cu respectiva acţiune, este:

A. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat prima dată judecata fondului cauzei;

B. instanţa determinată potrivit regulilor generale;

C. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat judecata fondului cauzei pentru a doua oară, deoarece a operat prorogarea legală de competenţă.

37 Suspendarea voluntară, când nici una dintre părţi, legal citate, nu se înfăţişează la strigarea cauzei şi nici nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă:

A. poate fi dispusă şi în cazul unei acţiuni pornite de procuror;

B. poate fi dispusă, chiar dacă s-a încuviinţat la acelaşi termen cererea de amânare formulată de una din părţi, pentru lipsă de apărare;

C. nu poate fi împiedicată prin prezenţa intervenientului principal, a cărui cerere de intervenţie a fost admisă în principiu, la strigarea cauzei, dacă părţile principale, legal citate, nu se prezintă şi nici nu au solicitat judecarea cauzei în lipsă.

38 Încheierea prin care s-a respins recuzarea:

A. poate fi atacată, separat de hotărârea de fond, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei încheieri;

B. nu este supusă niciunei căi de atac, atunci când recuzarea a fost respinsă ca rămasă fără obiect, faţă de admiterea declaraţiei de abţinere;

C. poate fi atacată, odată cu hotărârea prin care s-a soluţionat cauza, în termen de 30 zile de la comunicarea acestei hotărâri.

39 Nu poate fi primit apelul:

A. principal declarat de pârâtul care a executat parțial hotărârea prin care a fost obligat la plata pensiei de întreținere către fiul său minor, cu privire la sumele achitate;

B. împotriva considerentelor în cazul în care apelantul – reclamant solicită completarea considerentelor primei instanțe cu motive suplimentare pentru admiterea acțiunii;

C. declarat împotriva încheierii prin care prima instanță a încuviințat probele, atunci când prin calea de atac se critică și soluția pronunțată de prima instanță asupra fondului cauzei.

40 În materia perimării:

A. perimarea nu operează împotriva persoanelor de drept public;

B. cursul perimării este suspendat timp de o lună în cazul decesului reclamantului, intervenit în ultimele două luni ale termenului de perimare;

C. ca efect al perimării apelului, hotărârea de primă instanţă devine executorie, dar nu şi definitivă.

41 În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a reținut că în analiza unei cereri având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care țină loc de act de vânzare – cumpărare, instanța de judecată:

A. trebuie să verifice numai dacă una dintre părțile care au încheiat o promisiune bilaterală de vânzare refuză în mod nejustificat să încheie contractul promis;

B. poate concluziona că existența unor dificultăți în întocmirea documentației cadastrale, relevate cu prilejul judecății, nu echivalează cu lipsa refuzului pârâtului – promitent vânzător;

C. pentru a face aplicarea dispozițiilor art. 885 alin.(1) NCC, are obligația de a constata în prealabil că în unitatea administrativ-teritorială în care este situat terenul ce face obiectul antecontractului de vânzare au fost finalizate lucrările de cadastru și au fost deschise cărțile funciare.

42 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti la data de 26.10.2018 reclamantul B.V. a solicitat obligarea pârâtului Municipiul Bucureşti prin Primar General să emită dispoziţie care să conţină propunerea de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent pentru terenul în suprafaţă de 240 m.p. situat în Bucureşti, sector 6.
În motivare, reclamantul a arătat că solicită soluţionarea pe fond a notificării nr.980/13.01.2001, de către instanţa de judecată, deoarece nesoluţionarea până în prezent a notificării de către unitatea deţinătoare echivalează cu un refuz nejustificat al acesteia de soluţionare.
Reclamantul a mai arătat că este moştenitorul părinţilor săi, B.I. şi B.L., care au dobândit dreptul de proprietate asupra terenului în suprafaţă de 240 m.p. situat în Bucureşti, sector 6, printr-un act sub semnătură privată încheiat în 3.09.1957. Terenul a fost preluat prin Decretul nr.104/1989, pe numele autorilor reclamantului, aceştia fiind menţionaţi în decretul de expropriere cu teren în suprafaţă de 240 m.p.
În prezent, pe terenul ce a constituit proprietatea părinţilor se află construit un bulevard.
În drept, acţiunea a fost întemeiată pe dispoziţiile art.35 alin.3 din Legea nr.165/2013.
Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a invocat excepţia de tardivitate a acţiunii, iar pe fond a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată, arătând că, potrivit datelor afişate pe site şi comunicate către ANRP, mai are de soluţionat un număr de peste 5.000 de notificări, iar notificarea formulată de reclamant se află în curs de soluţionare.
Soluţionând cauza, tribunalul:

A. admite excepţia tardivităţii şi, în consecinţă, respinge acţiunea ca tardivă;

B. admite acţiunea, obligă pârâtul să emită, în favoarea reclamantului, dispoziţie motivată privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul situat în Bucureşti, sector 6, compus din teren în suprafaţă de 240 m.p.;

C. admite excepţia tardivităţii şi, în consecinţă, respinge acţiunea ca prescrisă.

43 Cu referire la Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României a reținut că:

A. după intrarea în vigoare a Legii nr.112/1995 a fost interzisă vânzarea imobilelor din categoria prevăzută la art.2 alin.(1) lit.b) din Legea nr.10/2001 şi că nici o dispoziţie legală nu a prevăzut nulitatea unor asemenea contracte de vânzare-cumpărare;

B. repunerea în termenul de acceptare a moştenirii, pentru bunurile preluate abuziv de statul totalitar, cu încălcarea dreptului de proprietate al titularilor, are ca finalitate respectarea principiului restitutio in integrum, fiind în deplină concordanţă cu garantarea dreptului de proprietate privată;

C. prevederile art.45 alin.(2) din Legea nr.10/2001 nu încalcă dispoziţiile constituţionale privind protecţia proprietăţii private, de vreme ce prevederea legală criticată recunoaşte validitatea titlului de proprietate al dobânditorului de bună-credinţă al unui imobil preluat de stat fără titlu valabil, recunoscând, în acelaşi timp, şi titlul proprietarului iniţial, indiferent de condiţiile art.2 alin.(2) din acelaşi act normative.

44 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul tribunalului reclamanţii H.D. şi H.E. au chemat în judecată Municipiul Bucureşti prin Primar General solicitând instanţei soluţionarea pe fond a notificării înregistrate la BEJ Ezer&Popescu sub nr. 1559/13.07.2001, în sensul constatării dreptului de proprietate al reclamanţilor asupra imobilului situat în Bucureşti, sector 6 şi restituirea în natură a acestui imobil. În măsura în care restituirea în natură nu este posibilă, solicită obligarea pârâtului la emiterea Dispoziţiei de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent.
În motivare, reclamanţii au arătat că sunt moştenitorii numitului H.K., care a formulat notificarea nr. 1559/2001. Imobilul notificat a fost proprietatea numitului H.L., decedat la data de 03.05.1932, ai cărui moştenitori sunt: H.W., în calitate de soţie supravieţuitoare, cu cota de 2/8; H.K. (autorul reclamanţilor) în calitate de fiu, cu cota de 3/8 şi H.C., în calitate de fiică, cu cota de 3/8.
Numita H.W., a decedat la data 09.01.2001, H.K. fiind unicul moştenitor al acesteia.
Imobilul notificat a fost naţionalizat prin Decretul nr. 92/1950.
Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a arătat că imobilul nu poate fi restituit în natură, în prezent, pe fosta proprietate fiind construit un bloc de locuinţe.
Susţinerile părţilor cu privire la situaţia de fapt sunt dovedite în dosar.
Soluţionând cauza, tribunalul:

A. admite în parte acţiunea, obligă pârâtul să emită, în favoarea reclamanţilor, dispoziţie motivată privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul situat în Bucureşti, sector 6;

B. admite în parte acţiunea, obligă pârâtul să emită, în favoarea reclamanţilor, dispoziţie motivată privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru cota de 5/8 din imobilul situat în Bucureşti, sector 6;

C. admite în parte acţiunea, obligă pârâţii să emită, în favoarea reclamanţilor, dispoziţie motivată privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru cota de 3/8 din imobilul situat în Bucureşti, sector 6.

45 A., suferind de o afecţiune oncologică în fază terminală, întocmeşte un testament autentificat, prin care, printre altele, dispune cu privire la cabana, proprietatea sa din Bucegi, în felul următor: „Las cabana de la munte bunului meu prieten, D., pe care l-am cunoscut la spital, să se folosească de ea cum ştie mai bine, să o întreţină şi să o înfrumuseţeze. La moartea lui, doresc să primească cabana nepotul meu de fiu, F., preot, care mi-a acordat alinare în ultimele luni, prin sfaturi, spovedanie şi împărtăşanie. De altfel, acesta a avut aceeaşi grijă şi faţă de bunul meu prieten, D., cât eram amândoi în spital, suferind de aceeaşi boală necruţătoare".
După decesul lui A., survenit în urma bolii, fiul său, C., introduce în contrdictoriu cu F., o acţiune în nulitatea legatului, susţinând că au fost încălcate condiţiile prevăzute de lege în materia legatelor, referitoare la incapacităţile speciale.
Investită fiind cu soluționarea acțiunii în nulitate, judecătoria:

A. admite acţiunea şi anulează legatul pentru incapacitatea de a primi a lui F.;

B. admite acţiunea şi anulează legatul pentru incapacitatea de a dispune a lui D.;

C. respinge acţiunea, constatând că legatul respectă condiţiile legale din materia legatelor, referitoare la incapacităţile speciale.

46 În jurisprudenţa sa, Curtea Constituţională, analizând sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv" cuprinsă în art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă:

A. și-a reconsiderat jurisprudența în raport cu art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013, datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art.16 alin.(1) și art.21 alin.(3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție;

B. a reţinut că, din moment ce o judecată parcurge două etape procesuale devolutive (judecata în primă instanță și apelul), stabilirea de către legiuitor a unui prag valoric pentru accesul la recurs nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii;

C. a apreciat că legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, iar acest tratament juridic diferit poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, în virtutea principiului separaţiei puterilor în stat.

47 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 15.03.2015, la judecătorie, reclamanta Asociaţia de Proprietari X l-a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând obligarea acestuia la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 1.01.2010 – 1.01.2012. Judecătoria a admis în parte acţiunea, obligând pe pârât la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 1.01.2010 – 1.01.2011, respingând restul pretenţiilor ca nefondate, prin sentinţa pronunţată la 1.07.2017. În cauză, reclamanta a declarat apel, solicitând admiterea acţiunii în integralitate. Tribunalul, prin decizia pronunţată la 06.03.2018, a admis apelul reclamantei, a anulat hotărârea primei instanţe, şi, rejudecând, a invocat din oficiu excepţia autorităţii de lucru judecat, pe care a admis-o, respingând acţiunea pentru existenţa lucrului judecat.
Reclamanta Asociaţia de Proprietari X a declarat recurs împotriva acestei decizii, unicul motiv de recurs indicat fiind acela că instanţa de apel i-a înrăutăţit situaţia în propria cale de atac.
Curtea de Apel:

A. va invoca excepţia nulităţii recursului, pe care o va admite şi va constata nulitatea recursului pentru lipsa motivării;

B. va respinge recursul ca nefondat, reţinând că în cauză nu a fost încălcat principiul non reformatio in peius (neînrăutăţirea situaţiei în propria cale de atac);

C. va invoca excepţia inadmisibilităţii recursului, pe care o va admite şi va respinge recursul ca inadmisibil.

48 Soluţionând conflictul negativ de competenţă ivit între Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti şi Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în legătură cu un proces vizând instituirea interdicţiei de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în jurisprudenţa sa, a reţinut că:

A. Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti este competentă, deoarece cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel, iar pârâții își au domiciliul în București, chiar dacă aceştia nu au invocat excepţia necompetenţei;

B. dispozițiile art. 131 Noul C. proc. civ. trebuie interpretate în sensul că, dacă pârâții nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată doar la îndemâna pârâtului, nu și la aprecierea instanței;

C. acțiunea dedusă judecății este o acțiune reală, guvernată de norme cu caracter de ordine publică ce reglementează materia competenței teritoriale exclusive, competenţă care aparţine instanţei în circumscripția căreia se află situat imobilul, respectiv Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, fără a fi necesar ca pârâţii să fi invocat excepţia necompetenţei teritoriale.

49 Prin acţiunea înregistrată pe rolul judecătoriei reclamanta A le-a chemat în judecată pe pârâtele B şi C solicitând instanţei să dispună obligarea pârâtei B la plata sumei de 100.000 lei şi a pârâtei C la plata sumei de 50.000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosinţă a terenurilor în suprafaţă de 1200 m.p. şi 297 m.p..
Reclamanta a arătat că printr-o hotărâre anterioară, definitivă, cele două pârâte au fost obligate să-i respecte proprietatea şi posesia terenurilor, pârâta B pentru suprafaţa de 1200 m.p, iar pârâta C pentru suprafaţa de 298 m.p., astfel că cele două pârâte folosesc terenul fără drept.
Judecătoria a admis în parte cererea de ajutor public judiciar formulată de reclamantă şi a dispus reducerea taxei judiciare de timbru datorate pentru cererea de chemare în judecată de la suma de 4105 lei la suma de 1000 lei.
Prin hotărârea pronunţată judecătoria a admis în parte acţiunea, a obligat pe pârâta B la plata sumei de 50.000 lei şi pe pârâta C la plata sumei de 25.000 lei reprezentând despăgubiri; a obligat pârâtele, în solidar, la plata către stat a sumei de 3105 lei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei.
Împotriva acestei sentinţe au declarat apel pârâtele, invocând greşita lor obligare, la plata către stat a sumei ce a format obiectul ajutorului public judiciar.
Instanţa de apel:

A. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată înlăturând din sentinţă menţiunea privind obligarea pârâtelor la plata către stat a sumei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei, reţinând că obligaţia de restituire a ajutorului public judiciar către stat revine reclamantei;

B. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată, în sensul că a obligat pârâta B la plata către stat a sumei de 1035 lei şi pârâta C la plata către stat a sumei de 57, 50 lei;

C. a respins apelul.

50 Prin cererea de chemare în judecată, introdusă pe rolul Judecătoriei Constanţa, reclamantul a solicitat constatarea nulităţii relative a antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat între părţi, cu privire la un teren situat în Sectorul 3 Bucureşti, precum şi repunerea părţilor în situaţia anterioară, prin restituirea de către pârâtă, cu domiciliul în Constanţa, a sumei de 45.000 lei, achitată cu titlu de avans.
Judecătoria Constanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale, trimiţând dosarul Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti, pentru soluţionarea cauzei, în raport de locul situării terenului. La rândul său, Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei teritoriale şi a declinat cauza în favoarea Judecătoriei Constanţa, în raport de domiciliul pârâtului.
Prin decizia pronunţată, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în soluţionarea conflictului negativ de competenţă:

A. a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Constanţa, reţinând că fiind vorba de o competenţă teritorială alternativă, alegerea competenţei aparţinea reclamantului;

B. a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti reţinând că judecătoria a fost investită cu cu o acţiune reală imobiliară, sens în care este competentă să judece dosarul instanţa de la locul situării terenului;

C. a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Tribunalului Constanţa reţinând că obiectul judecăţii îl constituie nulitatea antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat între părţi, preţul vânzării fiind convenit la suma de 107.000 euro.